

NIC JORDAN

CESTA přijč

*Jak jsem neměla co ztratit
a vydala se na cestu stopem
z Londýna do Austrálie*

Obsah

Touha po změně	9
LONDÝN	
Zrození vagabundky	19
MNICHOV	
První kroky na cestě za svobodou	24
Z LONDÝNA DO DOVERU	
Můj plán? Žádný plán!	35
Z CALAIS DO BRUSELU	
Některé věci se nikdy nezmění	44
Z KOLÍNA NAD RÝNEM DO PRAHY	
Kořeny a rány	56
Z KATOVIC DO ŠWINOUJŚCIE	
Stokrát zamilovaná a jednou nenáviděná	73
Z MALMÖ DO OSLA	
Žádné náhody neexistují	97
Z OSLA DO MOROKULIEN	
Robin a fotografie, která změnila můj život	104
ZE STOCKHOLMU DO LULEY	
Záblesky světla na temném severu	114
Z LULEY DO ROVANIEMI	
Vytí vlků	128
LAPONSKO	
Noví přátelé a staré hříchy	154
Z HELSINEK DO KITEE	

Zimní procházka v nebezpečném Rusku	175
Z NIIRALY DO PETROHRADU	
Vánoční zázrak	198
Z PETROHRADU DO MOSKVY	
Přes Sibiř beze slov a mimo čas	210
Z MOSKVY DO PEKINGU	
Bez dechu v Číně	233
Z PEKINGU DO NANKINGU	
Magická místa, podivné zvyky	253
Z ŠANGHAJE DO PEJ-CHAJE	
Chudáci jsou bohatí	275
Z HANOJE NA KOH RONG	
Prostě jen existovat	296
Z BANGKOKU NA KOH PHAYAM	
Strašidla a jiné známosti	316
Z HAT YAI DO MELAKY	
Hati-Hati	327
Z E SUMATRY NA BALI	
U cíle?	349
Z DARWINU DO BYRON BAYE	
Epilog	361
M N I C H O V	

Tyto stránky věnuji lidem,
kteří ze mne udělali to,
čím jsem dnes:

Didimu, svému nejmilejšímu bratrovi.
Ty navždycky zůstaneš součástí mne samé a mých cest.

Mamce, nejskvělejší mamce na této zemi.

Touha po změně

L O N D Ý N

Neměla jsem co ztratit. Myslím tím, co by bylo to nejhorší, co by se mohlo stát? Aby člověk pocítil strach, že něco ztratí, musel by mít teoreticky vzato něco, co by si chtěl udržet, ale já jsem momentálně neměla pocit, že by v mém životě něco takového existovalo. Před pár měsíci ztroskotal můj beztak neuživý vztah a v důsledku toho jsem propadla sebedestrukci a smutku. Proč bych si měla dělat starosti s riziky? Chtěla jsem prostě zase něco cítit. Chtěla jsem se těšit na další den, chodit zase s úsměvem po ulicích, protože se mi zrovna vybavila hezká vzpomínka z předešlého dne, nebo prostě jen proto, že se raduju ze života.

Po roce, ve kterém jsem poprvé pochopila, co znamená „deprese“, jsem pociťovala touhu po svobodě a ne po útěku. Utíkala jsem už mnohokrát, ale až na krátkodobou změnu vnějších okolností se toho jinak nikdy moc nezměnilo. Tentokrát jsem už nechtěla nikam odcházet a prchat, ne, tentokrát jsem se chtěla pustit do hledání. Hledání čeho? Abych byla upřímná, tak tím jsem si ještě nebyla tak docela jistá. Ale věděla jsem, že někde tam venku toho je víc. Byla jsem si vědomá, že se nemůžu neustále podávat svým obavám, abych si mohla jen tak pohodlně vegetovat obklopená nudou.

Chtěla jsem rány minulosti vyléčit a ne jen sporadicky přerývat. Chtěla jsem mít znovu dost energie, abych se mohla střemhlav vrhnout do života a mohla si dovolit nové rány. Každá jizva je lekce, dar a krok kupředu. Ovšem ta poslední, kterou jsem utržila, byla tak hluboká, že mi nebylo tak docela jasné, jaké poučení si z ní mám

odnést. Můj pohled byl rozmazaný, jako bych se dívala skrz upatlané brýle. Měla jsem skoro takový pocit, jako bych se zatočila na kolotoči a závrať ne a ne zmizet.

Moje vztahy mně dlouhá léta bránily v tom, abych opustila zaběhnuté koleje a starala se zkrátka jen sama o sebe. Paradoxně to byla vždycky „láska“, po které jsem toužila a před níž jsem zároveň utíkala. V této době jsem úplně zapoměla na tu ze všech nejdůležitější lásku, totiž lásku k sobě samé.

Vztahy, které jsem měla, byly prakticky jen záminkou, které jsem se podřizovala. Záminkou, že nemůžu moc daleko pryč, která však zároveň vyvolávala výčitky, že jsem ustrnula na místě. Myslím, že to je častá chyba, které se lidi v mládí dopouštějí: připoutají se k věcem, aby se nemuseli moc namáhat a nakonec měli viníka, když kvůli vlastní zbabělosti žádného štěstí nedosáhnou.

Stejně jako u většiny lidí v západním světě naplňovala můj každodenní život rutina, která mě stačila natolik zaměstnat, abych nepřišla o rozum. Moje práce číšnice v jednom řetězci restaurací mě udržovala v poklusu, i když musím čestně přiznat, že jsem na tom povolání vlastně všechno nenáviděla. Tohle znají snad všichni, kteří dělají jen pro peníze nějakou práci, která odporuje veškerým jejich základním představám. Každý den znovu jsem se soukala do vypasované bílé uniformy a servírovala s profesionálně nasazeným úsměvem *double bacon*, tedy slaninu, která určitě nepocházela ze šťastných zvířat. Jediné, co mě pohánělo vpřed, byla těžká, bankovkami napěchovaná číšnická šrajtofle, kterou jsem si každý den po vyčerpávající práci nosila domů. Živila jsem v sobě jistotu, že našetřené peníze použiju na něco velkého. Každou pencí jsem si dávala stranou. Šetřila jsem, kde to šlo, na uskutečnění svého plánu, který ovšem zatím neměl ani konkrétní podobu.

Platila jsem zbytečně moc peněz za pokoj, který se podobal krabici od bot. Zařídila jsem si ho sice útulně a byl v té době mým útočištěm, ale to jsme zase u toho, že člověk se vlastně do takového útočiště „utíká“. A já bych byla ráda věděla, jak se člověk cítí, když takové místo

vůbec nemá a ocitne se někde, kde nejsou kamarádi ani příbuzní, u nichž by se alespoň nakrátko mohl ubytovat. Pocit úplného osamění mi naháněl strach. Myslím tím takový druh osamění, když člověk ve své blízkosti nic nezná a když kolem panuje absolutní ticho, nefunguje mobil a člověk si zkrátka musí pomoci sám. O tom, co znamená zabývat se sama sebou, jsem si mohla nechat jen zdát. Nemyslím tím ovšem samostatnost jako takovou, tu jsem měla. V každodenním životě jsem byla odjakživa samostatná.

Když jsem školu pověsila na hřebík, odcestovala jsem do Španělska, abych se postavila na vlastní nohy a žila na sluníčku. To byly první správné kroky mého dlouhého, poněkud neuspořádaného a, přiznávám, velmi impulzivního vagabundského života. Ty neustálé cesty a změny míst mě zformovaly takovou, jakou jsem dnes. Na cestách a na slunci se mi vždycky dařilo dobře, byla jsem spokojená, anonymní a svobodná.

Co vlastně už zase dělám v Londýně? Je tady zima, hluk a špína. Jsem tady sice anonymní, ale po slunci, spokojenosti a svobodě tu není ani stopy.

Další den v londýnském metru cestou ke Green Parku, abych tu svůj čas znovu naplnila prací. Na okně vagonu, kam padl můj zrak, se zřejmě někdo umělecky vyžíval a tlustou fixou tam namaloval obrysy nahé ženy a nad ní nadepsal *Love yourself*. Pořád někde čtu to slovo „sebeláska“, zdá se, že s ním dnes žongluje kdekdo. Na obrazcích s jogíny a s Buddhou je můžeme vidět skoro každý den na sociálních sítích. Vědí všichni tihle lidi skutečně a doopravdy, co to znamená milovat sám sebe? Já ani nevím, kdo kčertu vůbec jsem. Tak ještě jednou, co můžu ztratit?

Kdysi už jsem měla svůj „malý plán“, totiž odjet do Austrálie a najít tam místo Byron Bay, o kterém jsem každou chvíli slyšela někoho vyprávět. Všichni ti suproví, dlouhovlasí cestovatelé mi říkali: „Tam musíš jet!“ a „Tam se budeš cítit božsky!“ Chtěla jsem tam už proto, že jsem se na všech místech v Evropě, kde jsem žila, vždycky cítila jako samorost, bez opravdového domova, pořád na cestách, nejen v roce

mezi maturou a univerzitou, než začne „jít do tuhého“. Nedotáhla jsem to ani k maturě a nemám ponětí, proč lidi fascinuje něco, o čem se říká, že „jde do tuhého“.

Samo o sobě na tom není nic špatného, ale připadalo mi, jako by ostatní lidi šli vždycky opačným směrem. Můj životní styl mě nadržoval odsuzoval k osamění. Co to vlastně znamená „osamělost“? Jak to, že jsem vždycky měla ten zdrcující pocit osamělosti, přestože jsem byla nepřetržitě obklopená lidmi? Když jsem o tom tak přemýšlela, kladla jsem si otázku, jestli by nebylo lepší, kdybych byla opravdu sama? To všechno se dalo zjistit jen tehdy, kdybych se opravdu odřízla a svou myšlenku proměnila v realitu. Svou myšlenku o cestě. O skutečně velké cestě... Jenže kam? Na jak dlouho? Jet napřed prostě do Austrálie?

Bylo úterý a já měla volno. Byl to jeden z mála dní, kdy jsem si dopřála odpočinek a nepokoušela se zaplašit svou nespokojenost sportem nebo jinými aktivitami. Seděla jsem uprostřed chaosu v naší malé obytné kuchyni u notebooku. Emily, moje italská spolubydlící, mi půjčila svůj, protože já žádný nevlastním. V této době jsem bydlela společně se třemi dalšími holkami v typicky anglickém dvoupatrovém domě na severu Londýna. Většinou jsem však byla zašitá ve svém pokoji, nebo jsem byla v práci.

Ten den jsem si chtěla zarezervovat let do Austrálie. Byla jsem na sebe pyšná, že jsem se rozhodla alespoň k tomu. Trvalo nějakou dobu, než jsem si řekla: „Teď to udělám.“ Byl to však spíš plán typu „nevím, co bych jinak dělala“. Seděla jsem tedy soustředěně u notebooku a chtěla jsem si prostě jen rezervovat let, jak se to dělá, když člověk chce odcestovat do ciziny. Úplně normálně se pomocí vyhledávače probírat výhodnými nabídkami. No to je síla, proletělo mi hlavou. Byla jsem nemilosrdně převálcovaná všemi těmi nabídkami letů, aerolinkami a různými stránkami na internetu. Prozatím jsem si vždycky rezervovala jen lety na krátkou vzdálenost, které nestály víc než 100 eur. Tady jsem byla najednou zaskočená cenami od 600 do 2 000 eur a ze stresu se mi rozbušilo srdce.

Na co musím vlastně dávat pozor? Když mě netlačil čas, cestovala jsem vždycky autostopem. Člověk toho přitom nejvíc uvidí a jenom nepřeletí všechna ta malá místa, která většina turistů nemá šanci uvidět.

Podívala jsem se na mapu světa a v myšlenkách si prošla všechna ta magická místa, o kterých jsem po celý život snila. To všechno leželo mezi Londýnem a Austrálií. Jak málo jsem toho zatím ze světa viděla a teď bych letadlem všechny ty země přeletěla... ledaže... bych... jela... stopem...?

Chvilku jsem udiveně a skoro až v úleku nad svými myšlenkami zírala na mapu světa, která na monitoru vypadala tak maličká. Najednou jsem se hlasitě rozesmála. Copak bych to opravdu zvládla? Mávnout z kraje silnice a vydat se až na konec světa? Moje myšlenky a můj pohled na chvíli spočinuly na mapě. Možná to byly vteřiny, anebo také minuty, po které jsem tam seděla a prostě jen zírala před sebe.

Z mého snění mě vytrhla realita anglického počasí s dešťovými kapkami bušícími do oken. Odešla jsem k vodovodu a natočila si vodu do sklenice. Voda z kohoutku chutnala v Londýně jako z bazény, což nebylo zrovna důležité, ale mě to v tu chvíli zase napadlo, protože se mi ústa při prvním doušku zkrivila odporem. Zatímco jsem postávala u umývadla, opakovaně mi hlavou procházela myšlenka, že bych mohla odjet do Austrálie stopem a moje fantazie si hned stvořila první obrazy. Musela jsem se pousmát a můj pohled se obrátil k oknu. Venku lilo, takže nebylo vidět nic než déšť.

S cinknutím jsem odložila poloprázdnou sklenici a jako v hypnóze jsem se vrátila zpátky k monitoru, na kterém pořád ještě barevně zářila mapa světa, sedla jsem si před něj a začala si zvětšovat každé místo, do něhož jsem teoreticky chtěla cestovat. Musela jsem přitom ovšem uvažovat, zda je to prakticky vůbec možné.

Moje první volba padla na Skandinávii, ale tuhle myšlenku jsem skoro vzápětí zavrhl, když jsem si uvědomila, že bych tam byla asi v zimě a v zimě že tam je prokletá zima a tma. Ovšem dál na jihu by cesta směřující do Asie byla zase podstatně nebezpečnější a taky

obtížnější. V tu chvíli jsem zjistila, že už jsem začala svůj totálně potrhlý nápad proměňovat ve skutečnost...

„Proč vlastně ne,“ šuškala jsem si pro sebe, zatímco jsem kurzorem znovu zamířila do Skandinávie. Sotva jsem si předsevzala, že překonám obavy a postavím se čelem všem výzvám, abych dospěla, a už bych chtěla vzdát Skandinávii jenom proto, že je tam zima? Ne, pojedu přes Skandinávii a pak přes Rusko, a to znamená... Ouha. Sibiř! Co vlastně vím o Sibiři? Kdo se vůbec někdy vydal jen tak na Sibiř? Co se vlastně dá na Sibiři dělat? A hlavně: copak tam jezdí někdo autem?

Rty se mi znovu stáhly do pořouchlého úsměšku. „Já! Vydám se na Sibiř!“ To byl ten okamžik, kdy padlo rozhodnutí. Představila jsem si, jak člověk asi snáší tamější zimu a hlad a jak dlouhá je Velká čínská zeď, jaké by to asi bylo zaplavat si v Indickém oceánu a jaké ticho asi panuje ve finských lesích. Malovala jsem si, jak stojím v Moskvě na Rudém náměstí a jak si připadám maličká mezi všemi těmi výstavnými budovami. Skoro jsem už cítila, jak mi vítr fičí kolem uší, když jedu na Bali na kole mezi rýžovými plantážemi, nejlépe se slaměným kloboukem na hlavě a vybírám si čerstvé ovoce, které prodávají smějící se lidé na okraji silnice. Moje fantazie pracovala na plné obrátky. Každý z těch obrazů mi připadal jasný a skutečný, téměř tak, jako bych tu cestu už jednou absolvovala.

Rozhodla jsem se rychle a skutečně bez rozmýšlení, ale přitom jsem v tom okamžiku lehkomyšlnosti taky věděla, že mě sotva někdo může od této cesty odradit. Pojedu na druhý konec světa, stopem do Austrálie.

Odešla jsem nahoru a přecházela po svém pokoji o sotva deseti čtverečních metrech sem a tam. Při pohledu z okna se mi stejně jako vždycky složily vrásky na čele. Moře šedivých odstínů!

Trvalý déšť jen občas na chvíli ustal. Mraky rychle odtáhly a za nimi se objevilo ještě víc šedých oblaků. Před domy na protilehlé straně ulice jsem pozorovala stromy v londýnských miniaturních předzahradkách, které se jaksi apaticky kymácely ve větru.

Ani zima ani jaro, v tom se dokonale odrážel i stav mé mysli. Skoro jsem zapoměla na to, že jsem vlastně chtěla slavit. Šeď venku na ulici mě dnes nemohla rozházet a nemohla mi zkazit náladu. Úplně naopak, čím více šedi před očima, tím barvitější byl můj myšlenkový svět. Moje radostné očekávání vykouzlilo z tmavošedých domovních fasád štavnatě zelená rýžová pole. A z mokré šedé ulice pestrobarevnou dlažbu v pěkném, neznámém starém městě.

Nadšení a vzrušení se vyplavovaly jako droga do mých žil a všechno kolem mě bylo zalito novým světlem. A ejhle, na rtech se mi objevil úsměv! Opravdový úsměv. Už jsem skoro zapoměla, jaký je to pocit, když mi radost vyloudí na tváři úsměv. Poprvé po velmi dlouhé době... světlo na konci tunelu. Proklatě dlouhého tunelu!

Připadalo mi dobré, abych o svém úmyslu řekla co možná největšímu počtu lidí. Chtěla jsem tak docílit toho, aby se už nedalo couvnout. Chtěla jsem vsadit na jistotu. Kdo ví, kam až se nakonec dostanu? Ale to také nebylo důležité. Bude to skoro zázrak, když to přežiju a skutečně dorazím do Austrálie. Ale jedno jsem věděla s jistotou: že každý kilometr bude stát za to a bude mě naplňovat vzpomínkami, které by mohly překrýt poslední bezbarvé měsíce.

S hlasitým skřípěním jsem rozrazila dveře svého pokoje, vklouzla jsem do kozaček a vyšla ven. Rozčilení mi rozechvívalo celé tělo a nutilo mě do pohybu. Procházela jsem se úzkými uličkami v Camdenu posetými špinavými loužemi. Vnímala jsem sice, že se pohybuju kupředu, ale byla jsem ponořená v jiném světě, někde hluboko v nově objeveném pestrobarevném světě v mé hlavě. Byla jsem tak zahloubaná do sebe, že když jsem přecházela ulici, muselo na mě projíždějící auto zatroubit, aby mě nepřejelo. Neměla jsem sílu na nějaké negativní emoce, a tak jsem se na řidiče jen usmála. V jedné postranní uličce mě málem přejel cyklista a také na jeho vzteklou tirádu: „*For fuck's sake, watch the road and don't fucking daydream, mate,*“ jsem odpověděla jen unaveným úsměvem. Ponořená do pocitu štěstí jsem dokonce sama sobě nalhávala, že mi tihle Britové budou scházet. Zavrtěla jsem hlavou a pokusila se tuhle myšlenku zahnat.

Místo toho jsem chtěla přemýšlet o jiných důležitých věcech, například, kde dostanu čínské vízum? Kdy musím podat jakou žádost? Vejde se do mého ruksaku všechno, co budu potřebovat? Jaká teplota bude ve skutečnosti na místech, kam plánuju jet? Pospíchala jsem uličkami a nevadilo mi, že už mám úplně promáčené ponožky.

Míjela jsem jednu zeď pokrytou graffiti za druhou. Na domovní fasády byly všemožnými barvami nastříkány v mnoha exemplářích různé motivy od Amy Winehouse přes Beatles až po Che Guevaru.

„Drink, potřebuju nějaký drink,“ řekla jsem si a zamířila k vegan-ské kavárně, ve které jsem kdysi pracovala. Určitě tam narazím na někoho, komu můžu vyprávět o svém ztřeštěném úmyslu.

U pultu stál podle očekávání můj bývalý šéf Christian a nedůvěřivě si mě měřil: „*You look different! What is it? Hmm, let me see. You look kinda happy today.*“

Usmívala jsem se a cítila jsem, jak mi září oči. Christianův postřeh mi zlepšil náladu, protože si všiml, že plánuju něco velkého. Nápad musí při svém zrodu vyzařovat tolik energie jako nastávající matka. Nevíme přesně, co je jiné, ale cítíme jistou změnu, která se zdá být nevysvětlitelná. Pak to ze mě naráz vylítlo: „*I will leave London soon. I am going to hitchhike to Australia.*“ Triumfálně jsem se načepýřila jako kohout na smetišti.

Jenže očekávaný údiv se nekonal. Christian se na mě chvilku nezúčastněně díval a pak se jen krátce zasmál. „*Why does it not surprise me coming from you? So when are you leaving?*“

Jeho ledový klid mě zarazil a zároveň mi lezl na nervy. Jak to, že nebyl jako spadlý z nebe? Proč nebyl úplně vyvedený z míry? Dělal na mě takový dojem, jako by to celé nebral vážně, nebo že můj nápad nepovažuje za tak úplně bláznivý a neobvyklý, jak se zdál mně. S lehce potlačovaným dotčeným podtónem jsem podrobněji vysvětlila svůj záměr: „*Well, I will save some money in the next six months and leave. I mean like for real. I will hitchhike once across the globe and maybe I will not survive this crazy adventure.*“ Tak jsem dost jasně vložila, jak vážně to myslím a zároveň jsem si oficiálně stanovila časový limit, který asi budu muset dodržet. Tak tedy šest měsíců!

Když se Christian zeptal, jestli dokážu našetřit za šest měsíců dost peněz a jak to chci provést s vízy, musela jsem o tom začít přemýšlet. Přiznávám, že to byly dobré otázky, ale v tuhle dobu jsem se jimi nechtěla doopravdy zabývat. Nechtěla jsem zbrzdit svou euforii.

Cestou zpátky do své krabice od bot v Camdenu jsem si přesto vytáhla mobil a začala vyhledávat informace. „Když si člověk zažádá v Číně o vízum, musí potvrdit vstup do země a výstup ze země, a k tomu se musí prokázat ještě ubytováním na dobu, kterou tam stráví.“ V tu chvíli mi to v hlavě začalo šrotovat na plné obrátky, protože jsem si nedovedla představit, jak by se tyto požadavky daly sladit s mou teorií svobodného stopování. Ale copak ztroskotám už na prvních přípravách? A to jsem si začala sbírat informace o první zemi. A co teprve pravidla, která platí v Rusku a v jihovýchodní Asii?

V dalších dnech jsem se přece jen začala všemi těmito tématy zabývat. Sotvakdo by o mně řekl, že jsem výrazně německy založená, ale co se týče organizačních věcí nebo záležitostí, jako jsou cestovní pojištění, nelitovala jsem námahy a chtěla mít ve všem stoprocentní jistotu. A to je u Němců vlastnost, ze které se už stalo jakési klišé.

Pomalu jsem se krok za krokem propracovávala nesčetnými webovými stránkami a fory. S cílem najít perfektní trasu a vyjasnit předem všechny byrokratické záležitosti jsem procházela World Wide Web déle než kdy předtím a byla jsem na sebe tak trochu pyšná. Připadala jsem si správně proorganizovaná! Bylo to poprvé, co jsem strávila tolik času s přípravou cesty. Musím k tomu říct, že jsem se skutečně starala jen o byrokratickou část cesty. Neproplýtvala jsem ani trochu času tím, že bych si googlovala „nejkrásnější thajské pláže“, nebo „co se jí v Číně“.

V hlavě mi hučelo a oči mě pálily, když jsem celé hodiny luštila drobným písmem tištěné informace na tristně vyhlížejících stránkách pro přistěhovalce. Výsledek? Až na vízum do Austrálie jsem zatím nic dalšího vyřizovat nemohla. O vízum do Ruska jsem si musela zažádat v Mnichově, kde jsem samozřejmě byla od svého narození hlášená u mámy. A o vízum do Číny jsem si směla zažádat až měsíc před příjezdem, což bylo pro celé plánování poněkud riskantní. Co bych

dělala, kdyby mi z nějakého důvodu vízum do Číny nevydali? Musela jsem o ně zažádat na čínském zastoupení ve Finsku a doufat, že v té době budu mít všechny potřebné papíry pohromadě. Dosud jsem kromě cestovního dokladu neměla ani jedinou z informací, které ode mě Čína chtěla mít.

Oběma rukama zkřečovatelýma tukaním do klávesnice jsem si nervózně přejížděla tváře. Ačkoliv jsem se teoreticky až na pár informací, které jsem si poznamenala do svého růžového bloku, nedostala moc daleko, cítila jsem se být připravená a neměla jsem ani nejmenší pochybnost, že to všechno včas zvládnou. Všeobecně jsem neměla pocit, že by se na tomhle totálně bláznivém plánu mohlo něco pokazit. Teď už jsem musela jen šest měsíců počkat, než konečně vyrazím na cestu.

Zrození vagabundky

M N I C H O V

Můj malý – nazvěme to tak – život uprchlíka začal, když mi bylo čtrnáct. Projela jsem tehdy stopem celé Německo. První překážkou, kterou jsem musela překonat, bylo proboxovat své cestovní plány u mámy. Když se mi to podařilo a nechala mě nedobrovolně odjet stopem do Berlína, nezůstalo při jednom. Rozvinula se z toho vášň vyrážet na cesty znovu a znovu.

Často jsem jezdila se svými nejlepšími kamarádkami. Když jsme nestopovaly, schovávaly jsme se ve vlacích na toaletách, někdy po celé hodiny, abychom mohly bez placení navštívit nová místa. V té době jsem ještě netušila, jak cenné a poučné budou tyto zkušenosti pro moji nadcházející cestu.

Běžné každodenní starosti a rutinní život mých vrstevníků mě nikdy nezajímaly. Vždycky jsem měla tendenci dělat něco jiného a odchylovat se od normálu. Pravděpodobně to souviselo s tím, že jsem beztak byla outsider: spolužáci ve škole mě nikdy mezi sebe nevzali, a tak mi nezbývalo nic jiného, než vybočovat z řady. Vždycky jsem toužila po něčem větším, barevnějším a především jsem chtěla daleko pryč odsud.

Prostě jen studium, práce, dům a děti mě nelákaly a jako plán do budoucnosti pro mě nikdy nepřipadaly v úvahu. Vždycky jsem chtěla sahat po hvězdách a poznávat lidi, kteří jsou jiní. Jako teenageri jsme se pokoušeli proklouznout na after party po představení, abychom alespoň trochu nakoukli do světa umělců a na chvíli se odpoutali od „nudného“ života průměrných lidí.

Jak roky ubíhaly, staly se pro nás normou cesty autostopem, stejně jako návštěvy různých zákulisních akcí. Jenže svět, do kterého jsme nahlédli, byl moc povrchní a dovoloval mi jen nakrátko vypadnout z všednosti. Netrvalo dlouho a objevila jsem spirituální cestu. Oslavy se šampaňským a prominenty mě už neoslovovaly. Místo toho jsem se rozhodla zadívat se sama do sebe a mejdany jsem vyměnila za meditace.

Moje nová životní etapa začala díky mému bratrovi Didimu. Řekla bych, že to byl typický samotář. K jeho vášním patřily vedle starých filmů kung-fu a meditace. Sám se naučil čínsky, protože jeho snem bylo žít v Číně v nějakém chrámu. Jako téměř všichni sourozenci jsme se ve školních letech hodně hádali a moc toho nevěděli o světech, v nichž jsme se ocitali za dveřmi svých pokojů. Čím jsem byla starší, tím víc jsem měla potřebu navázat s Didim kontakt. Tu přezdívkou měl v naší rodině, pokud si vzpomínám, odjakživa, ale dodnes doopravdy nevím, proč, protože se vlastně jmenoval Lech.

Svůj život žil za zavřenými dveřmi. Jen ve vzácných případech dovoloval mně nebo matce přístup do svého království. Jeho pokoj byl zařízen minimalisticky v čínském stylu. Tak například nohy dřevěného stolu uřízl, takže u něho mohl sedět na podlaze. Večer se většinou ponořil do světa starých čínských černobílých filmů. Jak běžela léta, dovoloval mi občas, abych se zúčastnila jeho večerního programu, ale sděloval mi jen málo z toho, co se odehrávalo v jeho nitru.

Jednoho večera nepřišel můj bratr domů. Dělal jsem si starosti, protože v posledních týdnech často mluvil o tématu sebevraždy. Když o takových věcech mluvil, bránilo mi to projevovat nějak bližší zájem. Jelikož přátelství s bratrem bylo křehkou záležitostí, nechtěla jsem se na věci, které řekl, nikdy podrobněji vyptávat. Pouto, které jsme navázali, bylo výsledkem dlouholetého procesu, který jsem nechtěla zhatit nevhodnými otázkami.

Ten zmíněný den, kdy můj bratr nepřišel domů, což pro něho nebylo typické, jsem dlouhé hodiny seděla ve svém pokoji a čekala na... známku života. Chodila jsem sem a tam po malém pokoji, osvětleném zářivou obrazovkou ohlupujícího televizoru a zaneřádovala jsem

si plíce páchnoucím kouřem mentolové cigarety. Pokaždé když jsem cigaretu dokouřila, zamáčkla jsem nedopalek do prázdného kalíšku po čajové svíčce.

Uprostřed noci jsem konečně uslyšela kroky na schodišti a popíchlala k domovním dveřím. Když se Didi snažil nenápadně otevřít dveře, lekl se, protože jsem na druhé straně čekala já.

„Kde jsi byl?“ zeptala jsem se ho, ale měla jsem přitom strach z jeho odpovědi.

„Nikde. Nech mě na pokoji!“ mumlal a já zjistila, že jeho tvář je zkřivená bolestí. Kromě toho jsem si všimla, že je celý zkroutený. Šla jsem za ním do jeho pokoje a viděla, že má na ruce krev.

Váhavě jsem se znovu zeptala: „Kde jsi byl? Co jsi dělal?“ Nedokázala jsem skrýt paniku v hlase. Můj pokus zůstat nad věcí, ztroskotat a můj bratr se na mě jen podrážděně podíval.

S utrpením v hlase řekl: „Byl jsem venku. Zabil jsem se, ale nepovedlo se to.“

Nikdy nezapomenu na slova, která zvolil: zabil jsem se, ale nepovedlo se to. Ten okamžik se navždy vryl do mé paměti jako cejch vypálený do chovného zvířete a změnil celý můj život.

Napřed jsem se na něho bez hnutí dívala a snažila se, aby si nevšiml, jak hluboce mě jeho slova zasáhla. Nikdy jsme neměli emocionální sourozenecký vztah. O citech se u nás nikdy nemluvilo a plakali jsme jeden před druhým jen jako děti. Něco uvnitř ve mně mi velelo, že by nebylo dobré, kdybych teď ukázala, jak se doopravdy cítím. Neřekla jsem ani slovo a v hlavě jsem měla prázdno. Ale srdce mi pukalo zevnitř. Pukalo tak hlasitě, že jsem si dělala starosti, aby to neslyšel.

Vždycky jsem si myslela, že když je srdce zraněné, má člověk pocit, že je prázdné. Když se však v mém bezpečném domově odehrávaly zmiňované události jako nějaké drama na filmovém plátně, pochopila jsem, že je to spíš pocit, jako by srdce bylo obrovské a nesnesitelně těžké, jako by člověka drtilo zevnitř, takže už v něm nezůstává místo pro nic jiného. Pokud si vzpomínám, přestala jsem dokonce na pár vteřin dýchat. Čas se zastavil a já bojovala se slzami, které se mi nezadržitelně hrnuly do očí.

„Můžeš plakat,“ šeptal Didi skoro dojatě a dal mi tím znamení, že můžu padnout na kolena a nechat slzám volný průběh.

„Ale proč?“ opakovala jsem se vzlykáním každých pár vteřin. Tělo se mi trásllo a byla jsem ve stavu totálního šoku. Pak mi bratr nesměle ukázal ránu, kterou si způsobil samurajským mečem na břicho. Řez byl hluboký, ale ne tak hluboký, aby byl životu nebezpečný. Didi si ránu sám ovázal, sedl si na okraj postele, ztěžka dýchal a začal konečně mluvit.

Jeho odpověď ze mě udělala člověka, kterým jsem dnes.

Vysvětlil mi, jak se dívá na svět, jak je odporové lidstvo a že si myslí, že lidé si vůbec neváží všech těch zázraků, které je obklopují. Do konce je ničí. Řekl. „Nikdo nechce vidět nic ze světa, všichni se točí jen kolem své vlastní osy!“ Po krátké pauze dodal, že také můj životní styl v tomhle „falešném světě“ je mu protivný a že ho každý den stresuje, jak svůj čas promarnuju čtením bulvárních časopisů, make-upem, alkoholem a cigaretami. Jeho slova mě zasáhla jako bodnutí nožem. Všechno, co tehdy vycházelo z jeho úst, nezvratně strhávalo můj život novým směrem. Nebyla jsem už ten samý člověk jako dřív.

Další den jsem se probudila po jedné, možná dvou hodinách spánku. Na okamžik jsem měla pocit, jako by to všechno byl jen zlý sen. Moje napučené oči mě ovšem vrátily do reality.

„Tvůj životní styl je mi odporový,“ zněl jeho hlas v mém podvědomí.

Vzala jsem svou kabelku a vysypala její obsah na postel. Make-up, letáky s pozvánkami na nějaké nedůležité party, cigarety a spoustu dalších zbytečných věcí jsem brala jednu po druhé do ruky a házela je rovnou do koše na odpadky. S kouřením jsem ten den definitivně přestala. Většinu svého oblečení jsem rozdala a co zbylo, putovalo do kontejneru na staré oblečení. Nechala jsem si jen to nejnnutnější.

Od toho dne jsem se pokoušela žít svůj život vědoměji a slíbila jsem sama sobě, že procestuju celý svět a že předám dál tolik dobra, kolik jen bude v mé moci. Nejdřív ze všeho jsem si ale předsevzala vrátit bratrovi radost ze života. Trávili jsme spolu skoro každý den a moji prioritou bylo, abych ho zbavila myšlenek na sebevraždu. Chtěla jsem pro něho být příkladem změny a chtěla jsem mu dokázat,

že svět se může zlepšit stejně, jako jsem se mohla zlepšit já sama. Pak přišla chvíle, kdy jsem si byla jistá, že se mu vede líp, a že já se musím vydat svou vlastní cestou.

Po nějakém čase – svou školní dráhu jsem už před tím nedobrovolně ukončila – jsem se vypravila na svou první velkou cestu, a to stopem do jižního Španělska, do Andalusie. Od té chvíle jsem se už nezastavila. Čím víc jsem cestovala, tím menší mi připadala země, ve které jsem tehdy žila. Německo mi začalo být těsné. Přání vydat se dál a vidět víc, bylo stále větší... Chtěla jsem na téže planetě prožít jiný svět.

Tyhle myšlenky ve mně byly vždycky. Vzpomínám si přesně na naše první rodinné dovolené. Na okamžik, kdy člověk vystoupí z letadla a kráčí vstříc stěně z vysoké vlhkosti, cizích vůní a nových energií.

Dětem, se kterými jsem se na rodinných dovolených skamarádila, jako by se stýskalo po domově a těšily se, až pojedou zase domů. Nadšeně vypravovaly o svých kamarádech, spolužácích a oblíbených dětských hřištích. Jenže ve mně vyvolávala myšlenka na návrat domů vždycky jen záchvat paniky. Pokaždé jsem přemýšlela, kde bych se mohla schovat, aby mě máma třeba nechala v cizí, vzrušující zemi. Měla jsem větší strach z nudy všednosti než z nebezpečí a neznáma.

Měla jsem pocit, že tohle vždycky byla moje cesta, ale život v Mnichově, ve společnosti, ke které jsem nikdy necítila sounáležitost, ze mě udělal něco, čím jsem nikdy nechtěla být. Můj bratr mě vytáhl z mého falešného života a přivedl mě zpátky na cestu, která mi byla určená. Podařilo se mu to díky bolesti a neskutečně traumatické zkušenosti, ale udělal to, a pak odešel. O tři roky později si definitivně vzal život. Díky změně, kterou ve mně inicioval, ve mně navždy žije dál.

První kroky na cestě za svobodou

Z L O N D Ý N A D O D O V E R U

Pomalou jsem se zotavila z oslavy na rozloučenou před dvěma dny a byla jsem připravená vyrazit. Celou dobu jsem se pokoušela na cestu moc nemyslet, abych se předem nestresovala a nepropadala panice, ale teď už jsem opravdu byla trochu netrpělivá.

Nedokážu spočítat, kolik takových mejdanů na rozloučenou jsem už ve svém životě absolvovala. Opakovaně jsem vyrážela a kroužila stopem po Evropě. Viděla jsem toho spoustu, nasála jsem do sebe spoustu cizích kultur, a to už v mládí. Byla to už skoro rutina sbalit si a zase vybalit batoh a pohybovat se z místa na místo, jako by mě někdo štvál.

Ale tentokrát bylo všechno jiné. K téhle cestě jsem přistupovala s klidem. Nikdo mě nikam nehonil, naopak cítila jsem se tak trochu jako ve zpomaleném filmu. Panoval ve mně neobvyklý pocit klidu. Soustředěně jsem se snažila užívat si každou etapu příprav na cestu. Všechno jsem dělala s rozvahou.

Snad už postě jsem se dívala na mapu světa a na svou trasu. Okamžitě se mě přitom zmocnil pocit, jako bych svítila; stejnou září v sobě jsem pociťovala už při zrodu téhle bláznivé myšlenky. Když mi došlo, co vlastně mám v plánu, byla jsem spokojená sama se sebou. Cítila jsem, že na ten kus papíru před sebou promítám trochu lásky a naděje.

Skoro žádnou ze zemí, kterou budu projíždět, jsem předtím ještě nenavštívila. Každá kultura mi bude zpočátku cizí, každá vůně neznáma a každé klima bude výzvou.

Každou chvíli se mě někdo zeptal: „Copak nemáš strach?“

Moje odpověď byla ovšem vždycky stejná: „Před čím? Před světem, ve kterém jsme všichni doma? Co by bylo to nejhorší, co by se mohlo stát? Že umřu?! Copak mám mít takový strach ze smrti, že zahodím svůj sen a budu dál prožívat svou nešťastnou existenci? Umřít... jednou umřeme všichni. Mám spíš strach z toho, že umřu, aniž bych prožila svůj život a své sny, aniž bych uviděla, co jsem vždycky chtěla vidět, aniž bych něco pocítila, aniž bych se jednou podívala do očí smrti, aniž bych pocítila adrenalin a aniž bych dospěla. Mám strach, že se budu cítit mrtvá zaživa, protože neprožiju nic, co by mě naplňovalo. Snění je krásný stav, ale žít znamená vnímat, ochutnávat, vidět a čichat. A kvůli tomu jsem připravená riskovat všechno, protože když se mi něco stane, tak to bude alespoň v době, kdy budu dělat to, co mám ráda, a ne když dělám něco, co mě bude zaživa umrtvovat.“

Už je to tady. Vystoupila jsem z vlaku jižně od Londýna a vydala se směrem k dálnici. Cítila jsem bezmeznou svobodu. Byl to pocit, že můžu dělat cokoli a můžu se vydat kamkoliv. Neměla jsem žádné povinnosti, kvůli kterým bych musela být v noci vzhůru, žádnou práci, za kterou bych se musela vypravit, žádný nájem, který se musel zaplatit.

Když jsem došla k nájezdu na dálnici, slunce mě už v tu raní dobu pálilo na kůži, ruksak byl těžký a popruhy mě dřely do zad. Byla jsem zalitá potem, ale nic z toho mi nevadilo. Přešla jsme silnicí, abych v jednom pubu požádala o fixu a kus kartonu. Žena u baru uviděla můj ruksak a usmála se. Moje dobrá nálada se nedala zakrýt a v této euforii jsem se na ni usmála také.

V tmavé, dřevem obložené hostinské místnosti panovalo ticho a slyšet bylo jen to, jak škvírou pootevřených dveří šumí lehký větřík. Bylo ještě brzy ráno a kromě jednoho staršího muže jsem nikoho

neviděla. Po krátkém, typicky anglickém small talku zmizela žena za dveřmi, aby mi přinesla karton a fixu. Než jsem vyšla zase ven, podala mi ještě sklenici vody, protože jsem už tou dobou byla úplně dehydrovaná. Jak to bude teprve vypadat v jihovýchodní Asii a v australském vnitrozemí?

Tu myšlenku jsem zaplašila a kráčela úplně uvolněně k benzínové pumpě, která stála na silnici směřující do Doveru, odkud jsem se chtěla trajektem přeplavit do Francie. Nejradyji stopuju právě u benzinky, protože si tam můžu lidi lépe prohlédnout a je jen na mně, koho chci oslovit. Kromě toho lidi tváří v tvář častěji přikývnu, když je poprosíš, aby tě vzali s sebou.

První osobou, kterou jsem u benzínové pumpy oslovila, byla asi padesátiletá Angličanka jménem „*Just call me Kate*“. Seděla ve svém malém růžovém autě a zaujala mou pozornost. Bez dlouhého rozmýšlení byla hned ochotná mě vzít s sebou. Tak jsem udělala první krok ke svobodě.

Další auto, které zastavilo, patřilo německé rodině umělců, která chtěla jet tunelem a pokračovat až do Německa. Vzala jsem si ovšem do hlavy romantickou představu, že chci bezpodmínečně jet trajektem. Živě jsem si malovala, jak stojím na lodi a mávám a vidím, jak se Anglie v dálce pořád zmenšuje. Připadalo mi moc jednoduché, kdybych autem urazila rovnou tak dlouhý úsek cesty a ještě ten den dojela až do Německa. Kam by se podělo dobrodružství? Příkladnějším jsem chtěla jet stopem taky po Francii, sníst si u moře croissant k snídani a nastavit přitom tvář slunci.

Sotva po patnácti minutách jsem rodinu požádala, aby mě vysadili na dalším odpočívadle. Nebyla jsem si sice jistá, jestli to je správné rozhodnutí, ale vysoukala jsem se s těžkým batohem z vozu. Nepůsobilo to asi zrovna přirozeně, tak razantně jízdu ukončit a tak jako tak to stejně zamíchalo s energiemi. Přesto jsem trvala na svém rozhodnutí a dělala, jako bych přesně věděla, co chci.

Jenže právě tahle tvrdohlavost mi podle všeho udělala čáru přes rozpočet. Najednou jsem totiž stála na opuštěném odpočívadle a vyhlížela v horkém poledním slunci alespoň nějaké auto, u kterého bych

se mohla zeptat, jestli mě nevezme kus cesty s sebou. Jenže široko daleko nic nepřijíždělo. Odpočívadlo totiž leželo trochu stranou od hlavní silnice, a proto tam jezdilo málo aut.

V žaludku se mi ozval pocit hladu a pohled na hodinky mi prozradil, že mám už jen čtyři hodiny do západu slunce. Za chvíli pak přijela první auta a zařadila se do fronty u benzinové pumpy. Plná naděje jsem se vypravila k lidem, kteří právě vystoupili, a oslovila jsem první dva, kteří ovšem nejeli mým směrem.

Za mnou se ozval popuzený hlas: *„Excuse me, Miss, what are you doing here?“*

Když jsem se otočila, stála přede mnou žena, která na odpočívadle pracovala a vysvětlila mi, že se tam nesmí stopovat. Po krátké, bezpředmětné diskusi jsem to vzdala. Věděla jsem, že na to nejsou žádné zákonné předpisy, ale nechtěla jsem se hádat, abych neplýtvala energií. Rozhlížela jsem se kolem a hledala nějaké řešení. Nakonec jsem se postavila se doprostřed protilehlého kruhového objezdu.

Z čela mi stékal pot a já cítila, jak se mi batoh lepí na záda, a tak ještě zvyšuje beztak vysokou teplotu. V žaludku mi kručelo stále hlasitěji. Navíc jsem měla ukrutnou žízeň, vedro ze mě vysávalo veškerou tekutinu a zplodiny na silnici mi zanechávaly povlak prachu na jazyku. Nechtěla jsem své místo opustit, a tak jsem potlačovala všechny lidské potřeby, které se mě pokoušely srazit na kolena. Nepříjemná zaměstnankyně čerpací stanice si mě znovu a znovu přeměřovala pohledem. Určitě jí ani trochu nevonělo, že tady venku mimo benzinku mi nemá co přikazovat.

Tam, kde jsem stála, nebyl žádný postranní pruh, na kterém by mi někdo mohl případně zastavit. Proto projížděla většina aut kolem mě s troubením nebo s opovržlivými pohledy. Necháпали, co po nich chci a upřímně řečeno, jsem si sama nebyla tak docela jistá, co tady vlastně hledám. Pomalu mi docházelo, že tím, jak jsem trvala na tom, že pojedu trajektem, jsem si rozhněvala štěstěnu, která mi předtím byla nakloněná.

Asi o hodinu později, během které projela snad stovka troubících aut, zastavila později jedna dodávka. Tlustý muž s bledým obličejem

Navštivte nás!

MARCO POLO

www.marcopolo-club.cz

Spojte se s námi – o novinkách a sortimentu společnosti Marco Polo informujeme pravidelně na stránkách: www.marcopolo-club.cz, nebo nás najdete také na Facebooku a na Instagramu.

[marcopolo_cz](https://www.instagram.com/marcopolo_cz)

[marco polo cz](https://www.facebook.com/marco.polo.cz)

1. české vydání 2021

© Conbook Medien GmbH, Neuss, 2020

Všechna práva vyhrazena.

www.marcopolo-club.cz

Obálka (titulní foto): Nic Jordan, Marcel a vie

Mapa: Peter Palm, Berlín

Fotografie (příloha): Nic Jordan, Marcel a vie

Překlad: Petr Kaška

Redakce: Alžběta Kašková

Technická redakce: DTP Vladimír Vyskočil – KORŠACH

Vytištěno v České republice

ISBN 859-5-13320-343-2